

Ansvar for denne Komædie falder paa det høje Ministerium. Trods al den Tale, der har været om Tidens Alvor, synes jeg, at under hele denne Debat har dets Taktik frem og tilbage alt for meget mindet om Valgforberedelser, ja, maaske ogsaa noget om krænket Forfængelighed; derfor har Krisen faaet et Forløb, som jeg ikke en Gang er sikker paa, at de radikale Vælgere vil forstaa.

Med Hensyn til det Lovforslag, som er oversendt hertil fra Landstinget, er det tidsnok at tale om Enkelthederne i det Udvalg, som vil blive nedsat; jeg vil blot gerne sige om § 11, at det er en ualmindelig smuk og indholdsløs Attrap; forsaavidt den har passeret Landstinget som Attrap, skal jeg ikke sige noget om den; men om den staar i Lovforslaget eller ikke, er ganske ligegyldigt.

Der er i Virkeligheden ingen stor Strid mellem Landstinget og den høje Regering undtagen i Spørgsmaalet om Tidsfristen, som Landstinget har ansat til den 1. Juli. Doktrinær er jeg ikke, og doktrinær er heller ikke den Gruppe, jeg har den Ære at tilhøre; hvis Ministeriet kan give gode Grunde i Udvalget eller maaske i Fællesudvalget, vil det hos os finde fordomsfrit Øre. Men der er to Ting, Ministeriet maa forstaa; den ene Ting er, at vi ikke fraviger den faste Dato, den anden Ting er, at Begrundelsen skal være teknisk og administrativ, ikke taktisk-politisk, og ikke blot Udslag af Rethaveri fra det høje Ministeriums Side.

For at resumere Stillingen mellem de to Grupper og de to Ting skal jeg fastslaa: Landstingsflertallet har erklæret, hvad man kan se baade af Ordførerens Udtalelser og af Betænkningen, at det ønsker en vedblivende Regulering, naar dette er nødvendigt; saaledes f. Eks. paa Grund af den foreliggende Tonnagemangel: paa dette Omraade vil man ikke møde nogen Modstand mod fortsat Regulering fra Landstingets Side og heller ikke fra de to Mindretalsgrupper her i Tinget. Landstinget accepterer Ministeriets Afviklingslov; den eneste Ændring, Landstinget der har gjort, er Indsættelsen af Tidsgrænsen den 1. Juli. Ministeriet har fra sin Side anerkendt, at Afviklingsloven skulde komme, og har sat 1. November som Frist. Den Afstand, der er imellem de to Datoer, er ikke større, end at hvis der ikke kommer et Forlig med Ministeriet, er Fejlen ikke vor; saa er det Ministeriet, der vil Kamp, og saa maa det tage Ansvar. Men jeg vil gerne sige med Hensyn til den højtærede Indenrigsministers

Taktik, at bag den Venlighed og Villighed, der er fra de to Oppositionspartiernes Side, og maaske navnlig fra det konservative Folkepartis Side, til at hjælpe den høje Regering i den Gang, den maa og skal gaa, er der — det maa man ikke misforstaa — en fast Villie med Hensyn til det principielle; den faste Dato er endvidere et nogenlunde fornuftigt og begrundet Skøn om, hvad Administrationen kan modtage; baade denne Villie og dette Skøn sætter selvfølgelig Grænsen for enhver Forhandlingsvillighed. Jeg beder derfor det høje Ministerium om ikke at misforstaa denne vor forfatningstro Forhandlingsvillighed, og jeg beder særlig den højtærede Indenrigsminister, som efter mit Skøn havde nogen Skyld i, at Forhandlingerne formede sig, som de gjorde, i Landstinget, om, at han i hvert Fald henede, ligesom da han talte her i Dag, vil lade sin sædvanlige Elskværdighed maaske noget skjule den Sindets Insolens, han undertiden har.

Der er en Ting til, som glædede mig under Forhandlingen i Dag, det er, at der ikke truedes fra Ministerens og Socialdemokratiets Side. I Dag manede de ikke det røde Spøgelse frem for os, det gjorde de sidste Gang herinde, og det har de gjort i deres Presse. Jeg vil gerne have Lov til at sige om de Trusler — jeg antager, de kommer frem igen ved anden Behandling, hvis vi ikke bliver enige —, at vi er lige saa kloge som de Herrer. Vi kender de Kræfter, der er fremme i Samfundet, vi kender lige saa vel som de Herrer, hvad Fare der er, og vi kender lige saa vel som de Herrer vort Ansvar. Men netop naar vi saaledes kan dømme og saaledes forstaa vort Ansvar, maa de Herrer forstaa, at de ikke behøver at fortælle os noget; her maa man have Lov at sige: Bange machen gilt nicht. Jeg tror, de Herrer vil opdage, at der i hvert Fald hos Folkepartiet vil være Forstaaelse af Situationen, en saglig Forstaaelse, som vil diktere os vore Indrømmelser, jeg tror ikke, det vil være Skræk. Jeg vil derfor i Anledning af, at den ærede Minister og Socialdemokraterne forleden Dag truede, bede dem om at lade være med at skræmme os med Fenrisulven; de skal huske paa, at der var en Gang en Hyrde, som kaldte saa mange Gange paa Ulven, at til sidst, da han virkelig var i Nød, var der ingen, som troede paa hans Tale. Derfor er det klogt, at Ministeren ikke skræmmer, og det er ogsaa klogt, hvis vi kommer i Valgagitation, at Ministeren ikke bruger for stærke Ord. Hvis det virkelig lykkes Flertalspartierne ved deres Agitation at skabe den Sindets